

Denne fortellingen er etter min gode medarbeider i Hustad kyrkje i Romsdal for 30 år siden, klokker, bedehusmann, bonde, poet og salmedikter Anders Myrseth:

"Eit barneminne

Det eg skal fortelja om trur eg hende i året 1930 eller i -31.

Eg skulle som 10-11åring gå fra heimen min på Nerland, til Farstad, for å henta ein koffert som var sett att der i eit hus like ved Farstadkrysset, Johangarden, til dagleg kalla.

Eg gjekk heimanfra og kom fram dit eg skulle. Det var ruskever med sne- og sluddbyger, men akkurat no var det klår himmel.

Mannen som budde i huset der kofferten stod, tok vel imot meg, skrytte av at eg var stor gut (enda eg var visst heller liten av vekst) som greide dette. Han tok tauet som eg hadde med meg, batt det fast i kofferten og løfta han sa opp slik at eg fekk tauet over høgre aksla, og kofferten hengjande på ryggen. Mannen ba meg helsa heim, og sa nokre godord åt meg før eg gjekk.

Men då eg kom ut, var det kome ei tett sluddbyge fra vest. Eg såg ned i vegen og til venstre for å unngå å få sludd-drevet i ansiktet. Difor såg eg ikkje vegkrysset til Nerland. Eg gjekk forbi, og kom til slutt opp i Rødalen, til Peder M. Rødal (Peder Madsen til dagleg). Han hadde fleire gonger yore heime hos oss, og eg lika han. Peder kom ut, kjende meg att, og fortalde at eg måtte snu og gå same vegen attende til eg kom til krysset, og å svinge til venstre. Denne gongen gjekk det godt.

Men no sprang eg alt eg orka, med kofferten dinglande på ryggen.

Det skvatt fra skohelane på blaute vegen, så både kofferten og eg såg nok ut deretter!

Men, kva var det eg såg? Jau, langt sør på vegen såg eg konturane av ein mann. Det var far! Spør om eg var glad!

Då vi møttest, tok han frå meg kofferten, bar den i eine handa og leidde meg i andre.

Vel heimkomen sa han til mor og dei andre som var heime: «No må de la han få reine klede og eit skikkeleg matmål.» Mor ordna med begge deler, og eg kjende meg lukkeleg og glad for di eg atter var heime, og alt var trygt og godt.

Dette er ei av perlene frå då eg var barn. Eit av mine kjære minner om mor og far!

Eg har seinare tenkt attende på dette. Jesus har i Luk. 15 fortald om ein som gjekk seg vill mellom verda sine svinebrør. Det veret er verre enn ei sørvestbyge med sludd! Men minnet om Heimen og Far fekk han til å snu. Så møtte han Far! Herlege møte! Han fekk att barneretten, nye klede, og mat som til heimkomefest. Den vill-farne var komen heim att!

Er du komen bort fra Gud i verda sitt kalde sludd- og snødriv? Ta kontakt med ein du har tillit til, og som kjenner vegen, han vil syna deg vegen attende til det avgjerande veg-krysset. Så skal du møte Far. Han vil ta bort bora di og leia deg trygt heim. Du har Guds-barnet sine rettar. Du er heime!"¹

II

Vi leser teksten:

Som dere skjønner er det Jesu liknelse om den fortapte sønnen som er teksten vår på dette Søndagstreffet med overskriften "Et åndelig hjem". I den kristne forsamlingen skal det være like godt å være som det er å komme hjem. Den bortkomne sønn ble tatt godt imot. Forsamlingen skal være vårt hjem, ikke bare et sted vi er innom på besøk.

Dette er kjente "takter" for oss. Dette stykket fra Guds Ord kjenner vi alle, fra søndagsskole, skole, bedehus og kirke.

Mange mennesker fulgte Jesus. La han seg ned for å sove middag, satte bare folk seg ned og ventet på at han skulle våkne igjen.

Mange tollere og syndere var hos Ham. Dag etter dag kom de. De åpnet også husene sine for ham og innbød ham til å spise hos seg. Sist søndag hørte vi om tolleren Sakkeus som Jesus ba komme ned av morbærtreet og som Jesus bodde hos.(19,1-10)

Jesus møtte alle med vennlighet. For Jesus er glad i oss alle! Men politikerne, de som styrte i Israel, likte ikke Jesus. De mente at man skulle forakte og unngå dem som ikke klarte å leve rett. Så de mobbet Jesus og sa: Den mannen der tar imot syndere og spiser sammen med dem!

Da fortalte Jesus folket fortellingen om en sønn som kom bort, men ble funnet igjen!

¹ Anders Myrseth: Det einaste som duger, Møre forlag 1985, s.138-139.

III

"En far hadde to sønner, og han var glad i begge. Og Han ønsket at begge skulle være lykkelige.

Men den yngste sønnen likte seg ikke hjemme på gården. Så han hadde lyst til å reise bort og virkelig *leve* livet. Selv ikke at pappaen var glad i ham kunne holde ham hjemme. Ja, gutten la ikke merke til det engang.

Etter at faren var død, ville han få sin del av arven. Men hvorfor skulle han nå egentlig vente så lenge? Kunne han ikke be om å få sin del av arven alt nå?

Så én dag våget han seg til å si til faren:

"Pappa, kan jeg få arven min nå?"

Dette var jo leit å høre for faren, for egentlig betydde jo dette at sønnen ikke brydde seg om ham! Men faren gav etter, og han var virkelig lei seg da han delte pengene mellom de to sønnene.

Ikke mange dagene etter tok gutten med seg pengene og drog av sted. Han sa ikke hadet engang, og ikke så han seg tilbake. Han tenkte bare på å more seg og oppleve den store verden. Rik og fint kledd drog han av sted, glad og lykkelig, nå gikk det mot lysere tider!

Faren stod ved gårdsporten med tårer i øynene så lenge han kunne se ham. Da han kom inn i huset storgråt han!

Da sønnen kom til det fremmede landet tenkte han: Min drøm er gått i oppfyllelse! Han nøt livet i fulle drag.

Det gikk ikke lang tid før han fikk mange venner i byen. Han hadde nok penger, og da var det ikke vanskelig å finne noen å være sammen med. Dame fikk han også. Sammen med de nye vennene gikk han på kino, restauranter, på fotballkamper og var stadig på farten med den flotte sportsbilen sin. Om kvelden holdt han ofte store fester for vennene sine.

TA MED DEG DETTE !

- 1. Hjemme hos Gud.**
- 2. På vei bort fra Gud.**
- 3. Helt borte fra Gud.**
- 4. I ferd med å komme til seg selv.**
- 5. På vei hjem.**
- 6. Hjemme igjen hos Gud.**

IV

Men en skjult uro i hjertet kunne han ikke få bort samme hvor mye han festet. Denne uroen ble det bare mer og mer av. Men livet var blitt en eneste rus, som han ikke ønsket å komme ut av. Han øste enda mer penger ut omkring seg.

Så kom dagen som måtte komme. Det var bare noen småpenger igjen i banken! Da vennene forstod at det var slutt på pengene, forsvant de uten et ord, den ene etter den andre. Det var ingen som trøstet, ingen som hjalp ham. Det var slutt på vennskapet – de såkalte vennene hadde bare vært glad i pengene hans.

Han var helt forlatt. For å få seg litt mat solgte han alt han eide. Men så varte det ikke lenge før det ble sult i landet. Sulten gnaget. For ikke å dø av sult måtte han nå tigge og be en bonde om jobb, og han gav ham det verste arbeidet en kunne tenke seg: Å stelle griser!

Han som hadde dratt ut i verden for å søke lykken, var nå bare en dagarbeider, ja, en grisejeter!"

Noen av lederne i landet var blant tilhørerne. De ble sinte da de hørte Jesus snakke om de urene grisene.

"Stakkars gutt! "ropte en dame.

"Ja", sa Jesus. "Sønnen så hvordan grisene veltet seg i søle, og hvordan de stormet til grisematen. Han kunne ha fylt magen med grisemat, men han fikk ikke noe! For bonden sørget bedre for grisene enn ham. Slik var livet i den store verden! Tenk at han kunne tro han skulle finne lykken her! Kirkebenken i Bud.

V

Da kom han til seg selv og fikk se seg sitte mager og elendig og kledd i filler blant en flokk griser. Han kvakk til og tenkte: Tjenerne hjemme hos pappa har masse mat, og jeg går her og sulter i hjel! Hjemme på gården hos pappa hadde han levd

som en prins, men nå var han rett og slett en slave. Han skjønnte hvor tullete han hadde vært. Han forstod at han hadde gjort masse galt mot pappaen. Du, som han lengtet etter farens kjærlighet!

Han kunne ikke holde det ut lenger. Han måtte hjem! Hjem for å be om tilgivelse, og om mat, og det ville han arbeide hardt for. Sønn i huset kunne han ikke bli mer, men kanskje han kunne få bli en tjener?

Fillete og uten sko begynte han på hjemveien, men det var tungt. Han hadde vært så rik og flott da han drog ut, og nå følte han seg så elendig. En landstryker, som ingen kjente, ja, en tigger var han.

Da han så igjen de gamle, kjære husene på farsgården, gråt han, og turde nesten ikke gå videre. Han begynte å gå rundt husene på avstand.

Men lenge før den unge gutten nådde fram til gården, fikk faren øye på han. I den fattige og skitne landstrykeren så han sønnen sin! Han skjønnte at sønnen var både sulten og syk. Hjertet ble fylt av kjærlighet og medlidenhet, og med utrakte armer løp han nedover veien, kastet seg om halsen på gutten og kysset ham."

Folk smilte og lo. De så for seg den gamle mannen som løp nedover veien. Men noen gråt av glede, - de hadde skjønnet hva Jesus mente med denne fortellingen. "Gud er akkurat som denne faren," sa de. Men det var jo nesten for godt til å være sant?!

TA MED DEG DETTE II

1. **Mal.3,16**
2. **Luk.24,13-35**
3. **Joh.17,6;11, 26.**
4. **Ef.2,18**
5. **קָהָל qahal(gruppe, menighet, forsamling, [ἐκκλησία](#) (de utkalte) κύριακη (det som hører Herren til, 1.Kor.11,20, fra κύριος : Herren.**

VI

Jesus fortsatte: "Da gutten endelig kunne begynne å snakke, fortalte han faren alt han hadde opplevd. "Pappa," stammet han til slutt. "Jeg har syndet mot deg! Jeg fortjener ikke å være din sønn lenger."

Men faren ville ikke høre på dette. Kjærlig tok han sønnen sin i armen og fulgte ham hjem.

"Skynd dere!" ropte han til tjenerne sine. "Ser dere ikke hva som er skjedd? Gutten min er kommet tilbake! Finn fram de fineste klærne til ham. Finn ringen min og sett den på fingeren hans. Hent sko, - han kan jo ikke gå rundt som en slave. Nå skal vi ha oksestek med poteter og saus!"

Nå ble det liv på gården. Alle hadde nok å gjøre, for nå skulle det bli virkelig fest. Gutten kunne nesten ikke tro det, da han kjente den deilige lukten. Det varte ikke lenge før sønnen igjen satt ved siden av sin far, nyvasket og i pene klær, med en gullring på en av fingrene. Han hadde vært sulten så lenge. Da maten var ferdig, spiste alle så mye de orket. Etterpå kom musikerne og spilte på fløyte. Alle danset, og klappet i hendene.

Takknemlig strøk han farens hender og lente hodet inntil ham. Han gråt av glede. Tenk at pappa tok imot ham på en slik måte!

Nå visste han det: Dette var lykken, som han hadde lett etter ute i den store verden. Her hos pappaen var lykken i livet.

Faren sa: Nå skal du alltid være hos meg min kjære gutt, og alt mitt er ditt. Nå skal vi feste og være glade, for du var død og er blitt levende, du var kommet bort og er funnet!

Jesus avsluttet fortellingen. Han så bort på noen av politikerne som stod der. De så sinte ut, men ingen av dem torde si noe. De mumlet et eller annet til hverandre og gikk sin vei. Men mange mennesker sto rundt Jesus og klappet i hendene. Og noen bøyde seg for Ham.

TA MED DEG DETTE III

1. Jeg tror at jeg ikke av egen fornuft eller kraft kan tro på Jesus Kristus, min Herre, eller komme til ham. Men Den Hellige Ånd har kalt meg ved evangeliet, opplyst meg, helliggjort meg og holdt meg fast i den sanne tro. På samme måte kaller, opplyser og helliggjør han hele den kristne kirke på jorden og bevarer den hos Jesus Kristus i den felles kristne tro. I denne kristne kirke tilgir han daglig meg og alle troende alle synder. På den ytterste dag skal han vekke opp meg og alle døde og gi meg og alle troende i Kristus et evig liv.

<http://stellamaris.no/lk.pdf>

<http://www.stellamaris.no/apost.html>

2. <http://www.stellamaris.no/7kjt.htm>

3. Art. VII Om kirken

Like ens lærer de at det alltid vil forbli en hellig kirke. Men kirken er forsamlingen av de hellige, der evangeliet blir lært rent og sakramentene forvaltet rett. Og til sann enhet i kirken er det nok å være enig om evangeliets lære og om forvaltningen av sakramentene.

<http://www.stellamaris.no/ca.pdf>

Slik som pappaen tok imot sønnen som var kommet bort tar Jesus imot deg og meg i dag².

Det gjør Han på grunn av sin soning av våre synder og seier over synden, døden og den onde: **"...med ditt blod har du frikjøpt for Gud mennesker av alle stammer og tungemål, av alle folk og folkeslag."**(Åp.5,9b)

Og jamen trenger vi løftet i Ordet at vi skal få vinne det evige Livet med Ham. **(Joh.17,3)**

På vår siste dag holder bare det Jesus har gjort for oss, slik også min gode medarbeider i Hustad, Anders Myrseth sa det:

"Og når min dag er komen,
og eg skal berast ut,
Eg møta skal for domen,
og standa fram for Gud.
Då bleiknar siste resten
av eige stordomsmot,
Då gjelder berre blodet,
det dyre Jesu blod."³

Til Ære for Faderen, og Sønnen, og Den Hellige Ånd, som var er, og blir, ÉN Sann Gud, fra Evighet til Evighet!
svennam@hotmail.com

² Fra Preken FG/Hj 080608.

³ Anders Myrseth: Det einaste som duger, v.3: Møre forlag 1985, s.45.